

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 21ης Μαΐου 2015*

«Προδικαστική παραπομπή — Πρωτόκολλο περί των προνομίων και ασυλιών της Ευρωπαϊκής Ένωσης — Άρθρο 12, δεύτερο εδάφιο — Φόρος εισπραττόμενος υπέρ των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως τον οποίο οφείλουν πρόσωπα που έχουν την κυριότητα ή την κατοχή κατοικίας εντός των ορίων του οικείου οργανισμού — Ανώτατο όριο — Κοινωνικό μέτρο — Συνυπολογισμός των αποδοχών, των μισθών και των λοιπών αμοιβών που καταβάλλει η Ευρωπαϊκή Ένωση στους υπαλλήλους και στο λοιπό προσωπικό της»

Στην υπόθεση C-349/14,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Conseil d'État (Γαλλία) με απόφαση της 2ας Ιουλίου 2014, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 21 Ιουλίου 2014, στο πλαίσιο της δίκης

Ministre délégué, chargé du budget

κατά

Marlène Pazdziej,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Α. Tizzano, πρόεδρο τμήματος, Α. Borg Barthet, Ε. Levits, Μ. Berger και F. Biltgen (εισηγητή), δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Mengozzi

γραμματέας: Α. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

- η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον D. Colas και τον J.-S. Pilczer,
- η Βελγική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον S. Vanrie και τον J.-C. Halleux,
- η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την F. Clotuche-Duvieusart και την I. Martínez del Peral καθώς και τον W. Roels,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 12, δεύτερο εδάφιο, του πρωτοκόλλου περί των προνομίων και ασυλιών της Ευρωπαϊκής Ένωσης που έχει προσαρτηθεί στις Συνθήκες ΕΕ, ΛΕΕ και ΕΚΑΕ (στο εξής: πρωτόκολλο).
- 2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του ministre délégué, chargé du budget [αναπληρωτή υπουργού αρμόδιου επί του προϋπολογισμού], και της M. Pazdziej, με αντικείμενο τον συνυπολογισμό των αποδοχών που της καταβάλλει η Ευρωπαϊκή Ένωση, προκειμένου για τον προσδιορισμό του ανώτατου ποσού που οφείλει ως φόρο υπέρ των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως, τον αποκαλούμενο «φόρο κατοικίας», υπόχρεοι του οποίου είναι όσοι έχουν την κυριότητα ή την κατοχή χώρων χρησιμοποιούμενων ως κατοικία στη Γαλλία κατά την 1η Ιανουαρίου του φορολογικού έτους.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

- 3 Το άρθρο 12 του πρωτοκόλλου ορίζει τα εξής:

«Επί των αποδοχών, μισθών και λοιπών αμοιβών που καταβάλλει η Ένωση στους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό [της], επιβάλλεται φόρος υπέρ της Ένωσης σύμφωνα με τους όρους και τη διαδικασία που καθορίζονται από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και το Συμβούλιο, αποφασίζοντας μέσω κανονισμών σύμφωνα με τη συνήθη νομοθετική διαδικασία και μετά από διαβούλευση με τα αρμόδια θεσμικά όργανα.

Οι υπάλληλοι και το λοιπό προσωπικό απαλλάσσονται από την επιβολή εσωτερικών φόρων επί των αποδοχών, μισθών και λοιπών αμοιβών, που καταβάλλονται από την Ένωση.»

Το γαλλικό δίκαιο

- 4 Το άρθρο 1414 A του code général des impôts [γαλλικός γενικός φορολογικός κώδικας], όπως ίσχυε κατά τον χρόνο των πραγματικών περιστατικών της υποθέσεως της κύριας δίκης, καθορίζει τον τρόπο υπολογισμού του ανώτατου ποσού που οφείλεται ως φόρος κατοικίας:

«I. Στους φορολογούμενους —πλην όσων απαριθμούνται στο άρθρο 1414— των οποίων τα εισοδήματα του προηγούμενου έτους δεν υπερβαίνουν το όριο που προβλέπεται στο σημείο II του άρθρου 1417, παρέχεται αυτοδικαίως μείωση του επιβαλλόμενου επί της κύριας κατοικίας τους φόρου κατοικίας για το τμήμα εκείνο του οφειλόμενου ποσού που υπερβαίνει το 3,44 % του εισοδήματός τους κατά την έννοια του σημείου IV του άρθρου 1417, όπως αυτό προσδιορίζεται κατόπιν κατ' αποκοπήν εκπτώσεως ίσης με:

- a. 5 038 ευρώ για τον/τη σύζυγο του φορολογούμενου, με προσαύξηση 1 456 ευρώ για τα τέσσερα πρώτα συντηρούμενα πρόσωπα και 2 575 ευρώ για κάθε επιπλέον συντηρούμενο πρόσωπο, εντός της μητροπολιτικής Γαλλίας·

[...]

II. 1. Για την εφαρμογή του σημείου I:

a. Ως εισόδημα νοείται το εισόδημα της φορολογικής εστίας (οικογενειακό εισόδημα) του φορολογούμενου στο όνομα του οποίου έχει προσδιοριστεί ο φόρος·

[...]».

5 Το άρθρο 1417 του ίδιου κώδικα προσδιορίζει τα όρια και τον τρόπο υπολογισμού του ετήσιου εισοδήματος αναφοράς:

«[...]

II. Οι διατάξεις του άρθρου 1414 A εφαρμόζονται στους φορολογούμενους των οποίων τα εισοδήματα του έτους που προηγείται εκείνου για το οποίο έχει επιβληθεί φόρος δεν υπερβαίνουν το συνολικό ποσό των 23 224 ευρώ, για τον/τη σύζυγο του φορολογούμενου, προσαυξημένο κατά 5 426 ευρώ για το πρώτο συντηρούμενο πρόσωπο και κατά 4 270 ευρώ από το δεύτερο συντηρούμενο πρόσωπο και εξής, όπως επιβάλλεται για τον υπολογισμό του φόρου εισοδήματος που ισχύει για τα εν λόγω εισοδήματα [...].

[...]

IV. 1° Για την εφαρμογή του παρόντος άρθρου, ως ποσό του εισοδήματος νοείται το καθαρό ποσό, κατόπιν ενδεχόμενης εφαρμογής των ειδικών κανόνων υπολογισμού που ορίζονται στο άρθρο 163-0 A, των εισοδημάτων και των κερδών υπεραξίας βάσει των οποίων έχει προσδιοριστεί ο φόρος εισοδήματος του προηγούμενου έτους.

Το ποσό αυτό προσαυξάνεται:

[...]

c) με το ποσό των εισοδημάτων [...] που αποκτούν οι υπάλληλοι των διεθνών οργανισμών [...].

[...]».

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

6 Η M. Pazdziej, υπάλληλος της Ένωσης, έχει την κυριότητα μονοκατοικίας στο Lomme (Γαλλία), από κοινού με τον σύντροφό της με τον οποίο συνδέεται με «σύμφωνο συμβιώσεως» κατά την έννοια του γαλλικού αστικού δικαίου.

7 Υποστηρίζοντας ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 12, δεύτερο εδάφιο, του πρωτοκόλλου, οι αποδοχές που λαμβάνει από την Ένωση δεν πρέπει να ληφθούν υπόψη κατά τον υπολογισμό του ετήσιου εισοδήματος αναφοράς ο οποίος πραγματοποιείται προκειμένου για τον προσδιορισμό του ανώτατου ποσού του φόρου κατοικίας που οφείλεται για τη μονοκατοικία στην οποία διαμένει με τον σύντροφό της, ζήτησε από την αρμόδια φορολογική διοίκηση την αυτοδίκαιη μείωση του φόρου αυτού για το έτος 2010.

8 Με απόφαση της 13ης Μαΐου 2013, το tribunal administratif de Lille [διοικητικό πρωτοδικείο Λιλ, Γαλλία] δέχθηκε το αίτημα αυτό.

- 9 Ο ministre délégué, chargé du budget, άσκησε αναίρεση κατά της ως άνω αποφάσεως ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου. Το αιτούν δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, οι διατάξεις του άρθρου 12, δεύτερο εδάφιο, του πρωτοκόλλου αποκλείουν οποιαδήποτε φορολόγηση, όχι μόνον άμεση αλλά και έμμεση, από τα κράτη μέλη, των καταβαλλομένων από την Ένωση αποδοχών.
- 10 Εντούτοις, όπως προκύπτει, αφενός, από την απόφαση Vander Zwalmen και Massart (C-229/98, EU:C:1999:501), οι προαναφερθείσες διατάξεις δεν αποκλείουν τη δυνατότητα ορισμένο φορολογικό πλεονέκτημα που ισχύει αδιακρίτως για όσα νοικοκυριά διαθέτουν εισοδήματα κατώτερα ενός ορισμένου ποσού να μην παρέχεται σε νοικοκυριά εντός των οποίων ένας από τους συμβιούντες έχει την ιδιότητα υπαλλήλου ή μέλους του λοιπού προσωπικού της Ένωσης, εφόσον οι αποδοχές του είναι ανώτερες από το ποσό αυτό.
- 11 Αφετέρου, σύμφωνα με όσα μπορούν να συναχθούν από την απόφαση Bourges-Maupoury και Heintz (C-558/10, EU:C:2012:418), η οποία αφορούσε τον τρόπο καθορισμού του ανώτατου ποσού του γαλλικού φόρου αλληλεγγύης επί της περιουσίας, το άρθρο 12 του πρωτοκόλλου δεν επιτρέπει να λαμβάνονται υπόψη, κατά τον υπολογισμό του ποσού του οφειλόμενου φόρου, οι αποδοχές των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού της Ένωσης.
- 12 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Conseil d'État ανέστειλε την ενώπιόν του διαδικασία και υπέβαλε στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Αντιτίθενται οι διατάξεις του άρθρου 12, δεύτερο εδάφιο, του [πρωτοκόλλου] στον συνυπολογισμό, για τον προσδιορισμό του θεωρητικού εισοδήματος μιας φορολογικής εστίας (νοικοκυριού), των αποδοχών που λαμβάνει μέλος της εν λόγω φορολογικής εστίας, το οποίο είναι υπάλληλος ή μέλος του λοιπού προσωπικού της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όταν ο συνυπολογισμός αυτός ενδέχεται να επηρεάσει το ύψος του φόρου που οφείλει η φορολογική εστία, ή πρέπει να εξακολουθήσουν να εφαρμόζονται οι συνέπειες της αποφάσεως του Δικαστηρίου της 14ης Οκτωβρίου 1999, C-229/98, στις περιπτώσεις κατά τις οποίες ο σκοπός του συνυπολογισμού των ως άνω αποδοχών, στο πλαίσιο ενδεχόμενης εφαρμογής κοινωνικού μέτρου που συνίσταται σε απαλλαγή από την καταβολή του φόρου, σε ελάττωση της βάσεως υπολογισμού του φόρου ή, γενικότερα, σε χορήγηση φορολογικής ελαφρύνσεως, είναι μόνο να ελεγχθεί αν το θεωρητικό εισόδημα της φορολογικής εστίας είναι ή όχι κατώτερο του ορίου που προβλέπουν οι εθνικές φορολογικές διατάξεις —με ενδεχόμενη αναπροσαρμογή του αναλόγως του θεωρητικού εισοδήματος— για την υπαγωγή στο προαναφερθέν κοινωνικό μέτρο;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

- 13 Με το προδικαστικό του ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί, κατ' ουσίαν, να διευκρινιστεί αν το άρθρο 12, δεύτερο εδάφιο, του πρωτοκόλλου έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση, όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, δυνάμει της οποίας για τον προσδιορισμό του ανώτατου ποσού που οφείλεται ως φόρος κατοικίας υπέρ των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως λαμβάνονται υπόψη, προκειμένου για την ενδεχόμενη μείωση του φόρου αυτού, οι αποδοχές, μισθοί και λοιπές αμοιβές που καταβάλλει η Ένωση στους υπαλλήλους της και στο λοιπό προσωπικό της.
- 14 Για να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, πρέπει να υπομνησθεί ότι το άρθρο 12 του πρωτοκόλλου διασφαλίζει την ομοιόμορφη φορολογία των ως άνω αποδοχών, μισθών και λοιπών αμοιβών για όλους τους υπαλλήλους και το λοιπό προσωπικό της Ένωσης, εμποδίζοντας, μεταξύ άλλων, αφενός τη διαφοροποίηση των πραγματικών αποδοχών τους αναλόγως της ιθαγενείας ή της κατοικίας τους μέσω της εισπράξεως διαφορετικών εθνικών φόρων και αφετέρου την πέραν του φυσιολογικού επιβάρυνση των αποδοχών αυτών μέσω διπλής φορολογήσεως (απόφαση Brouerius van Nidek, 7/74, EU:C:1974:73, σκέψη 11).

- 15 Κατά συνέπεια, το δίκαιο της Ένωσης προβαίνει σε σαφή διάκριση μεταξύ των εισοδημάτων που εμπίπτουν στην αρμοδιότητα των εθνικών φορολογικών διοικήσεων των κρατών μελών και των αποδοχών των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού της Ένωσης, δεδομένου ότι οι αποδοχές αυτές υπόκεινται αποκλειστικώς, όσον αφορά τον ενδεχόμενο φορολογητέο χαρακτήρα τους, στο δίκαιο της Ένωσης, ενώ τα λοιπά εισοδήματα των υπαλλήλων υπόκεινται σε φορολόγηση από τα κράτη μέλη (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Humblet κατά État belge, 6/60-IMM, EU:C:1960:48, τόμος 1954-1964, σ. 543).
- 16 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι η απαλλαγή που προβλέπει το άρθρο 12, δεύτερο εδάφιο, του πρωτοκόλλου αφορά μόνο τους εθνικούς φόρους ανάλογης φύσεως με εκείνους τους οποίους επιβάλλει η Ένωση για τις ίδιες πηγές εισοδημάτων (απόφαση Brouerius van Nidek, 7/74, EU:C:1974:73, σκέψη 12).
- 17 Επιπλέον, επιβάλλεται η διευκρίνιση ότι, όπως έχει κριθεί, το άρθρο 12, δεύτερο εδάφιο, του πρωτοκόλλου αποσκοπεί στην απαλλαγή από κάθε εθνικό φόρο που στηρίζεται άμεσα ή έμμεσα στις αποδοχές, τους μισθούς και τις λοιπές αμοιβές που καταβάλλει η Ευρωπαϊκή Ένωση στους υπαλλήλους και στο λοιπό προσωπικό της. Κατά συνέπεια, η διάταξη αυτή αντιτίθεται σε κάθε εθνικό φόρο, ανεξαρτήτως φύσεως ή τρόπου εισπράξεως, που έχει ως αποτέλεσμα να επιβαρύνει, άμεσα ή έμμεσα, τους υπαλλήλους ή το λοιπό προσωπικό της Ένωσης, σε συνάρτηση με το ότι εισπράττουν αποδοχές καταβαλλόμενες από την Ένωση, ακόμη και αν ο εν λόγω φόρος δεν υπολογίζεται ως ποσοστό επί του ποσού των εν λόγω αποδοχών (αποφάσεις Επιτροπή κατά Βελγίου, 260/86, EU:C:1988:91, σκέψη 10· Tither, C-333/88, EU:C:1990:131, σκέψη 12· Kristoffersen, C-263/91, EU:C:1993:207, σκέψη 14, καθώς και Vander Zwalmen και Massart, C-229/98, EU:C:1999:501, σκέψη 24).
- 18 Επομένως, η διάταξη αυτή απαγορεύει να λαμβάνονται υπόψη οι αποδοχές που καταβάλλει η Ένωση στους υπαλλήλους της και στο λοιπό προσωπικό της για τον καθορισμό του ποσού φόρων που οφείλονται επί των λοιπών μη απαλασσόμενων εισοδημάτων, στην περίπτωση κατά την οποία το εθνικό φορολογικό δίκαιο προβλέπει σύστημα προοδευτικής φορολόγησεως. Πράγματι, ένας υπάλληλος θα υφίστατο βαρύτερη φορολόγηση για τα λοιπά προσωπικά του εισοδήματα εξαιτίας του ότι λαμβάνει αποδοχές από την Ένωση (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Humblet κατά État belge, 6/60-IMM, EU:C:1960:48, σ. 1160).
- 19 Αντιθέτως, το άρθρο 12 του πρωτοκόλλου δεν υποχρεώνει τα κράτη μέλη να παρέχουν στους υπαλλήλους και στα μέλη του λοιπού προσωπικού της Ένωσης τα ίδια πλεονεκτήματα με εκείνα τα οποία ισχύουν για τους δικαιούχους που προσδιορίζονται κατά τις εφαρμοστέες εθνικές διατάξεις. Το άρθρο αυτό επιβάλλει απλώς την απαίτηση τα ως άνω πρόσωπα, όταν υπόκεινται σε ορισμένους φόρους και πληρούν τις προϋποθέσεις της εφαρμοστέας εθνικής νομοθεσίας, να μπορούν να τυγχάνουν όλων των φορολογικών πλεονεκτημάτων που παρέχονται κανονικά στους υποκείμενους σε φόρο, ώστε να αποφεύγεται η μεγαλύτερη φορολογική επιβάρυνση των εν λόγω προσώπων (απόφαση Tither, C-333/88, EU:C:1990:131, σκέψη 15) ή η εις βάρος τους διάκριση σε σχέση με τους λοιπούς φορολογουμένους (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Vander Zwalmen και Massart, C-229/98, EU:C:1999:501, σκέψη 26).
- 20 Υπό το πρίσμα αυτών των εκτιμήσεων πρέπει να καθοριστεί αν το άρθρο 12, δεύτερο εδάφιο, του πρωτοκόλλου αντιτίθεται στην επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης εθνική ρύθμιση.
- 21 Όπως προκύπτει από τη δικογραφία ενώπιον του Δικαστηρίου, η γενεσιουργός αιτία του φόρου κατοικίας είναι η κυριότητα ή η κατοχή κατοικίας εντός των ορίων γαλλικού οργανισμού τοπικής αυτοδιοικήσεως, η δε βάση υπολογισμού του εν λόγω φόρου συνίσταται στην καθαρή μισθωτική αξία βάσει κτηματολογικής καταγραφής και στον φορολογικό συντελεστή που καθορίζουν οι δημοτικές αρχές.

- 22 Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η φορολόγηση της μισθωτικής αξίας της οικίας υπαλλήλου ή μέλους του λοιπού προσωπικού της Ένωσης έχει αντικειμενικό χαρακτήρα και δεν συνδέεται, από νομικής απόψεως, με τις αποδοχές, τους μισθούς και τις λοιπές αμοιβές που καταβάλλει η Ένωση (απόφαση *Kristoffersen*, C-263/91, EU:C:1993:207, σκέψη 15).
- 23 Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι ο επίμαχος στην υπόθεση της κύριας δίκης φόρος κατοικίας δεν δύναται να εξομοιωθεί με φορολογία στηριζόμενη στις αποδοχές, τους μισθούς και τις λοιπές αμοιβές που καταβάλλει η Ένωση στους υπαλλήλους της και στο λοιπό προσωπικό της.
- 24 Συναφώς, άνευ καθοριστικής σημασίας είναι ότι το ποσό που οφείλεται ως φόρος κατοικίας μπορεί, κατά περίπτωση, να διαφοροποιείται αναλόγως του ύψους των αποδοχών, μισθών και λοιπών αμοιβών που καταβάλλει η Ένωση.
- 25 Πράγματι, υπενθυμίζεται ότι, στην υπόθεση της κύριας δίκης, δεν τίθεται ζήτημα ως προς το αν ένας υπάλληλος ή μέλος του λοιπού προσωπικού της Ένωσης μπορεί καταρχήν να υπόκειται σε φόρο κατοικίας, αλλά μόνον ως προς το αν οι ως άνω αποδοχές, μισθοί και λοιπές αμοιβές που καταβάλλει η Ένωση μπορούν να συνεκτιμώνται κατά τον υπολογισμό του οικογενειακού εισοδήματος το οποίο λαμβάνεται υπόψη προκειμένου να καθοριστεί αν έναντι του υπόχρεου στον φόρο κατοικίας μπορεί να ισχύσει το ανώτατο όριο του ποσού που οφείλεται ως τέτοιος φόρος.
- 26 Διαπιστώνεται συναφώς, πρώτον, ότι η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης εθνική ρύθμιση δεν περιλαμβάνει καμία διάταξη που να εμποδίζει τη δυνατότητα των υπαλλήλων και του λοιπού προσωπικού της Ένωσης να τύχουν μερικής μείωσης του φόρου κατοικίας υπό τις ίδιες προϋποθέσεις με εκείνες που ισχύουν για οποιονδήποτε άλλο φορολογούμενο δυνάμενο να τύχει του εν λόγω πλεονεκτήματος, και συγκεκριμένα υπό την προϋπόθεση ότι το ετήσιο εισόδημα αναφοράς δεν υπερβαίνει το προβλεπόμενο κατά νόμο όριο.
- 27 Πράγματι, ο λόγος αποκλεισμού της χορηγήσεως μερικής μείωσης του φόρου κατοικίας δεν έγκειται στην ιδιότητα του υπαλλήλου ή μέλους του λοιπού προσωπικού της Ένωσης που λαμβάνει μισθό ο οποίος υπερβαίνει το σχετικό όριο του ετήσιου εισοδήματος αναφοράς, αλλά απορρέει από τη γενική προϋπόθεση σχετικά με το ύψος των εισοδημάτων από το οποίο εξαρτάται η παροχή του εν λόγω πλεονεκτήματος, προϋπόθεση η οποία εφαρμόζεται αδιακρίτως στους υπαλλήλους και μέλη του λοιπού προσωπικού της Ένωσης και σε οποιονδήποτε άλλο φορολογούμενο εντός του οικείου κράτους μέλους.
- 28 Δεύτερον, υπενθυμίζεται ότι, όπως προκύπτει από τη σκέψη 21 της παρούσας αποφάσεως, ο επίμαχος στην υπόθεση της κύριας δίκης φόρος εξαρτάται ουσιαστικά από τη μισθωτική αξία της κατοικίας και δεν συναρτάται ούτε προς τη φοροδοτική ικανότητα του φορολογούμενου ούτε προς το σύνολο της περιουσίας του. Πράγματι, η φοροδοτική ικανότητα λαμβάνεται υπόψη μόνο σε σχέση με την παροχή του φορολογικού πλεονεκτήματος και δεν συνιστά το καθαυτό αντικείμενο του φόρου κατοικίας.
- 29 Συναφώς, υπογραμμίζεται ότι ο μηχανισμός της μερικής μείωσης του φόρου κατοικίας καθιερώθηκε προκειμένου να αποφευχθούν ανεπιεικείς καταστάσεις και αποτελεί κοινωνικό μέτρο που παρέχει στα νοικοκυριά με χαμηλά οικογενειακά εισοδήματα τη δυνατότητα να ανταποκριθούν στη δημοτική φορολογία. Αν, βάσει των διατάξεων του άρθρου 12 του πρωτοκόλλου, γινόταν δεκτή η εξαίρεση των αποδοχών, μισθών και λοιπών αμοιβών που καταβάλλει η Ένωση, αυτό θα συνεπαγόταν την αλλοίωση του προβλεπόμενου κοινωνικού μέτρου.
- 30 Υπό το πρίσμα όλων των ανωτέρω εκτιμήσεων, η υπόθεση της κύριας δίκης διαφέρει από την υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση *Bourgès-Maunoury* και *Heintz* (C-558/10, EU:C:2012:418), με την οποία το Δικαστήριο έκρινε, αφενός, ότι η επίμαχη στην υπόθεση εκείνη ρύθμιση σχετικά με τον φόρο αλληλεγγύης επί της περιουσίας είχε σχέση με τις αποδοχές, τους μισθούς και τις λοιπές αμοιβές που

καταβάλλει η Ένωση, στον βαθμό που αυτές λαμβάνονταν υπόψη για τον καθορισμό του οριστικού ποσού του φόρου και, αφετέρου, ότι ο φόρος αυτός είχε ως συνέπεια την έμμεση επιβάρυνση των εισοδημάτων των υπαλλήλων και λοιπού προσωπικού της Ένωσης.

- 31 Κατόπιν των ανωτέρω, στο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 12, δεύτερο εδάφιο, του πρωτοκόλλου έχει την έννοια ότι δεν αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση, όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, δυνάμει της οποίας για τον προσδιορισμό του ανώτατου ποσού που οφείλεται ως φόρος κατοικίας υπέρ των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως λαμβάνονται υπόψη, προκειμένου για την ενδεχόμενη μείωση του φόρου αυτού, οι αποδοχές, μισθοί και λοιπές αμοιβές που καταβάλλει η Ένωση στους υπαλλήλους της και στο λοιπό προσωπικό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 32 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπύπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (πρώτο τμήμα) αποφαινεται:

Το άρθρο 12, δεύτερο εδάφιο, του πρωτοκόλλου περί των προνομίων και ασυλιών της Ευρωπαϊκής Ένωσης που έχει προσαρτηθεί στις Συνθήκες ΕΕ, ΛΕΕ και ΕΚΑΕ, έχει την έννοια ότι δεν αντιτίθεται σε εθνική ρύθμιση, όπως η επίμαχη στην υπόθεση της κύριας δίκης, δυνάμει της οποίας για τον προσδιορισμό του ανώτατου ποσού που οφείλεται ως φόρος κατοικίας υπέρ των οργανισμών τοπικής αυτοδιοικήσεως λαμβάνονται υπόψη, προκειμένου για την ενδεχόμενη μείωση του φόρου αυτού, οι αποδοχές, μισθοί και λοιπές αμοιβές που καταβάλλει η Ευρωπαϊκή Ένωση στους υπαλλήλους της και στο λοιπό προσωπικό της.

(υπογραφές)